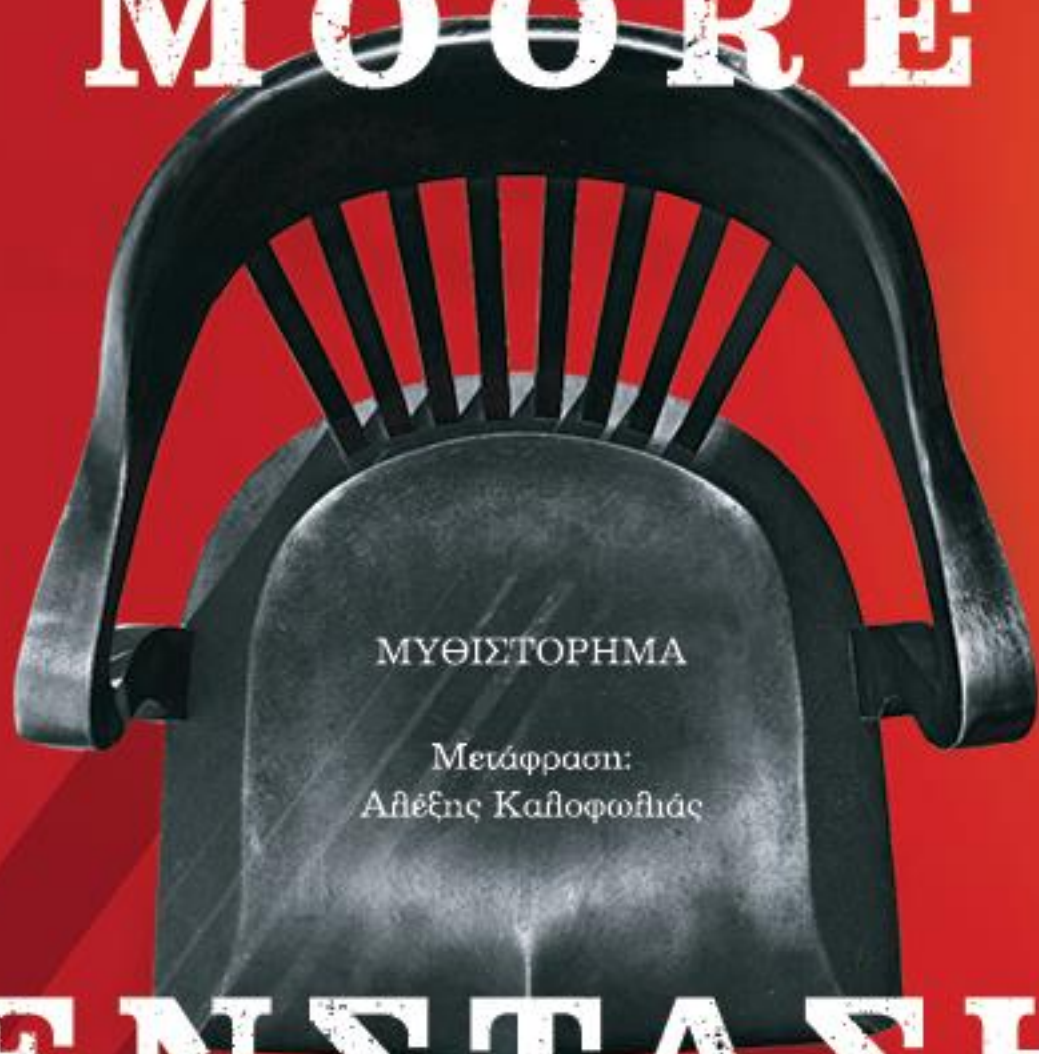

ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΜΕ ΟΣΚΑΡ

GRAHAM MOORE

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση:
Αλέξης Καλοφωλιάς

ΕΝΣΤΑΣΗ

ΚΑΙΛΑΡΙΒΜΟΣ

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟ ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ

ΤΩΡΑ

Η Μάγια Σιλ έβγαλε δυο φωτογραφίες από τον χαρτούλακά της. Τις κράτησε με την μπροστινή τους όψη πάνω στη φούστα της. Το όλο πράγμα είχε να κάνει με την επιλογή της κατάλληλης στιγμής.

«Κυρία Σιλ;» ακούστηκε η φωνή του δικαστή, ανυπόμονη. «Αναμένουμε.»

Η Μπελέν Βάσκες, η πελάτισσα της Μάγια, είχε δεχτεί βάνουση κακοποίηση από τον σύζυγό της, τον Ελιάν. Υπήρχαν λεπτομερείς εκθέσεις από τα Επείγοντα Περιστατικά που το αποδείκνυαν. Ένα πρωινό πριν από λίγους μήνες η Μπελέν είχε σαλτάρει. Είχε μαχαιρώσει τον άντρα της την ώρα που εκείνος κοιμόταν, κι έπειτα του είχε κόψει το κεφάλι με ένα κλαδευτήρι. Κατόπιν είχε αρχίσει να τριγουρίζει για μια ολόκληρη μέρα με το πράσινο Hyundai Elantra της και το κομμένο κεφάλι στηριγμένο στο ταμπλό. Κανένας δεν το πρόσεξε ή μπορεί να μην ήθελαν μπλεξι-

ματα. Τελικά ένας αστυνομικός την είχε σταματήσει γιατί είχε περάσει με κόκκινο κι εκείνη είχε καταφέρει να χώσει το κεφάλι στο ντουλαπάκι.

Το καλό νέο, από τη σκοπιά της Μάγια, ήταν ότι ο κατήγορος είχε μόνο ένα ισχυρό φυσικό αποδεικτικό στοιχείο για να χρησιμοποιήσει κατά της Μπελέν. Το κακό νέο ήταν πως αυτό το στοιχείο ήταν ένα ανθρώπινο κεφάλι.

«Είμαι έτοιμη, κύριε δικαστά.» Η Μάγια ακούμπησε καθησυχαστικά το χέρι της στον ώμο της πελάτισσάς της. Έπειτα πλησίασε αργά το βήμα των μαρτύρων, όπου καθόταν και την περίμενε ο αστυφύλακας Τζέισον Σόου, με το Μετάλλιο Διακεκριμένης Υπηρεσίας να αστράφτει, σε περίοπτη θέση, στο πέτο της μπλε στολής της Αστυνομίας του Λος Άντζελες που φορούσε.

«Αστυφύλακα Σόου», είπε, «τι συνέβη όταν σταματήσατε το αυτοκίνητο της κυρίας Βάσκες;»

«Όπως έλεγα, κυρία μου, ο συνεργάτης μου παρέμεινε πίσω από το όχημα της κυρίας Βάσκες, ενώ εγώ πλησίασα το παράθυρο.»

Όστε ήταν ένας από τους μπάτσους που θα την άρχιζαν στα «κυρία μου». Η Μάγια σιχαινόταν το «κυρία μου». Όχι επειδή ήταν μόνο τριάντα έξι, κάτι που ίσως την έκανε να αξίζει το «κυρία μου», αλλά επειδή ήταν μια ολοφάνερη προσπάθεια να την κάνει να δείχνει πελαγωμένη.

Έστρωσε τα κοντά, σκούρα μαλλιά της πίσω από τα αυτιά της. «Κι όταν πλησιάσατε το παράθυρο, είδατε την κυρία Βάσκες να κάθεται στη θέση του οδηγού;»

«Μάλιστα, κυρία μου.»

«Της ζητήσατε δίπλωμα και άδεια;»

«Μάλιστα, κυρία μου.»

«Σας τα έδωσε;»

«Μάλιστα, κυρία μου.»

«Της ζητήσατε κάτι άλλο;»

«Της ζήτησα να μου πει γιατί είχε αίμα στα χέρια της.» Ο αστυφύλακας Σόου έκανε μια παύση. «Κυρία μου.»

«Και τι σας είπε η κυρία Βάσκες;»

«Είπε ότι είχε κόψει το χέρι της στην κουζίνα.»

«Και σας παρουσίασε κάποιο στοιχείο για να στηρίξει τον ισχυρισμό της;»

«Μάλιστα, κυρία μου. Μου έδειξε τον επίδεσμο που είχε στη δεξιά της παλάμη.»

«Της ζητήσατε κάτι άλλο;»

«Της είπα να βγει από το όχημα.»

«Γιατί;»

«Γιατί υπήρχε αίμα στα χέρια της.»

«Μα δεν σας είχε δώσει μια απολύτως πειστική εξήγηση για το αίμα;»

«Ήθελα να προχωρήσω σε περαιτέρω διερεύνηση.»

«Γιατί έπρεπε να προχωρήσετε σε περαιτέρω διερεύνηση» ρώτησε η Μάγια, «αφού η κυρία Βάσκες σάς είχε δώσει μια πειστική απάντηση;»

Ο Σόου την κοίταξε λες και ήταν κάποια δασκάλα που τον έστελνε στο γραφείο του διευθυντή για κάποιο ασήμαντο παράπτωμα.

«Από διαίσθηση», είπε.

Εκείνη τη στιγμή η Μάγια λυπήθηκε μέσα της τον καημένο άνθρωπο που είχε μπροστά της. Ο κατηγορος δεν τον είχε προετοιμάσει καλά.

«Συγγνώμη, αστυνόμε, μπορείτε να περιγράψετε τη “διαίσθηση” σας με περισσότερες λεπτομέρειες;»

«Πιθανόν να είδα κάτι από το κεφάλι.» Έσκαβε πιο βαθιά τον λάκκο του.

«Πιθανόν», επανέλαβε αργά τη Μάγια, «να είδατε κάτι από το κεφάλι;»

«Ήταν σκοτεινά», παραδέχτηκε ο Σόου. «Ίσως όμως ασυνείδητα πρόσεξα λίγες τρίχες –τρίχες από το κεφάλι– να ξεπροβάλλουν από το ντουλαπάκι.»

Η Μάγια κοίταξε τον κατήγορο. Έξυνη σιωπηλός τα λευκά του γένια, ενώ ο Σόου ακύρωνε την κατάθεσή του.

Ώρα για τις φωτογραφίες.

Η Μάγια πήρε από μία σε κάθε της χέρι. Οι δύο φωτογραφίες έδειχναν από διαφορετικές γωνίες το κεφάλι ενός άντρα σφηνωμένο σ' ένα ντουλαπάκι αυτοκινήτου. Ο Ελιάν Βάσκες είχε μαλλιά κουρεμένα με την ψιλή και ένα λεπτό, απεριποίητο μουστάκι που καλυπτόταν με μια κρούστα από ξεραμένο αίμα. Στο μάγουλό του υπήρχε ένας κόκκινος λεκές. Το κεφάλι είχε χάσει όλο του το αίμα κάπου αλλού κι έπειτα το είχαν χώσει στο ντουλαπάκι, πάνω από ένα φθαρμένο εγχειρίδιο χρήσης του Hyundai και παλιές άδειες κυκλοφορίας.

«Αστυφύλακα, εσείς τραβήξατε αυτές τις φωτογραφίες τη συγκεκριμένη νύχτα;» Του έδωσε τις φωτογραφίες.

«Μάλιστα, κυρία μου.»

«Δεν δείχνουν το κεφάλι μέσα στο ντουλαπάκι;»

«Το κεφάλι ήταν μέσα στο ντουλαπάκι, κυρία μου.»

«Ήταν κλειστό το ντουλαπάκι όταν ζητήσατε από την κυρία Βάσκες να βγει από το αυτοκίνητό της;»

«Μάλιστα, κυρία μου.»

«Πώς μπορέσατε να δείτε λοιπόν το κεφάλι αν ήταν ολόκληρο μέσα στο ντουλαπάκι;»

«Δεν γνωρίζω, κυρία μου, αλλά αυτό που θέλω να πω είναι ότι όταν ψάξαμε, το βρήκαμε εκεί μέσα. Δεν μπορείτε να μου λέτε ότι το κεφάλι δεν ήταν εκεί μέσα, γιατί ήταν.»

«Σας ρωτάω γιατί καταρχάς ερευνήσατε το αυτοκίνητο.»

«Επειδή είχε αίμα στα χέρια της.»

«Μα πριν από ένα λεπτό δεν είπατε ότι “πιθανόν” είδατε μαλλιά να ξεπροβάλλουν από το ντουλαπάκι του αυτοκινήτου;

Μήπως πρέπει να ζητήσω από τη γραμματέα του δικαστηρίου να σας το διαβάσει;»

«Όχι, ήθελα να πω ότι... ναι, υπήρχε αίμα. Ίσως είδα και λίγες τρίχες. Δεν ξέρω. Από διαίσθηση, όπως σας είπα.»

Η Μάγια στάθηκε πολύ κοντά στο βήμα των μαρτύρων. «Τι από τα δύο συνέβη, αστυφύλακα; Προχωρήσατε σε έρευνα στο όχημα της κυρίας Βάσκες γιατί είδατε κάτι από το κομμένο κεφάλι –πράγμα που δεν θα μπορούσε να έχει συμβεί– ή προχωρήσατε σε έρευνα γιατί υπήρχε αίμα στα χέρια της, κάτι που είχε μια απολύτως νόμιμη εξήγηση;»

Ο Σόου έβραζε από θυμό ενώ προσπαθούσε να βρει μια πειστική απάντηση. Μόλις εκείνη τη στιγμή είχε καταλάβει ότι τα είχε κάνει θάλασσα.

Η Μάγια έριξε ένα βλέμμα προς τον κατηγορο, ο οποίος εκείνη τη στιγμή έτριβε τους κροτάφους του. Έμοιαζε να έχει ποнокέφαλο.

Ο ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ ΕΚΑΝΕ ηρωική προσπάθεια για να καθηλώσει τον Σόου σε μία από τις δύο ιστορίες του, αλλά η ζημιά είχε γίνει. Ο δικαστής διέταξε και τις δύο πλευρές να έχουν καταθέσει γραπτά υπομνήματα μέχρι την επόμενη Δευτέρα, όταν και θα εξέδιδε μια τελική απόφαση για το αν θα γινόταν δεκτό ως πειστήριο το κομμένο κεφάλι.

Η Μάγια κάθισε δίπλα στην πελάτισσά της και της ψιθύρισε ότι η ακρόαση είχε πάει πολύ καλά. Η Μπελέν μουρμούρισε «Εντάξει», αλλά δεν την κοίταξε στα μάτια. Δεν ήταν ακόμα έτοιμη να πανηγυρίσει. Η Μάγια εκτίμησε την επιφυλακτική απαισιοδοξία της.

Ο δικαστικός επιμελητής συνόδευσε την Μπελέν έξω από την αίθουσα, πίσω στο κρατητήριο. Έπειτα ο γραμματέας ανήγειλε την επόμενη ακρόαση.

Ο κατηγορος πλεύρισε τη Μάγια. «Αν καταφέρεις να μείνει απ' έξω το κεφάλι, θα σου δώσω ανθρωποκτονία δευτέρου βαθμού.»

Η Μάγια κάγχασε. «Αν χάσεις το κεφάλι, χάνεις το πτώμα στην κουζίνα και το κλαδευτήρι στο συρτάρι. Δεν θα έχεις ούτε ίχνος φυσικού αποδεικτικού στοιχείου για να συνδέσεις την πελάτισσά μου με τον θάνατο του συζύγου της.»

«Του συζύγου της, τον οποίο σκότωσε.»

«Έχεις δει τα αρχεία από τα Επείγοντα; Τα σπασμένα πλευρά; Το σπασμένο σαγόني;»

«Αν θέλεις να επικαλεστείς αυτοάμυνα, με μεγάλη μου χαρά. Αν θέλεις να υποστηρίξεις ότι στον σύζυγό της άξιζε να πεθάνει, ίσως καταλήξεις σε δίκη με ενόρκους. Αλλά να αποκρυφτεί το κεφάλι; Σοβαρολογείς;»

«Δεν θα πάει φυλακή. Αυτό είναι αδιαπραγμάτευτο. Σήμερα αυτό που μπορείς να έχεις είναι έκθεση σε κίνδυνο από αμέλεια, και η ποινή έχει ήδη εκτελεστεί. Αλλιώς μπορείς να δοκιμάσεις την τύχη σου την άλλη εβδομάδα, μετά την απόφαση.» Η Μάγια έγνεψε προς τον δικαστή. «Πώς νομίζεις ότι θα πάει το πράγμα;» Ο κατηγορος μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του ότι χρειαζόταν την έγκριση του προϊσταμένου του κι έπειτα ξεγλίστρησε μακριά της. Η Μάγια έριξε τις φωτογραφίες της πίσω στον χαρτοφύλακά της και έκλεισε τις αγκράφες του με έναν κοφτό ήχο που της άφησε μια αίσθηση ικανοποίησης.

Ο ΔΙΑΔΡΟΜΟΣ ΑΠ' ΕΞΩ ήταν γεμάτος κόσμο. Δεκάδες συζητήσεις αντηχούσαν στη θολωτή οροφή. Τα δικαστήρια ήταν ανάμεσα στα τελευταία μέρη όπου εξακολουθούσαν να συγχρωτίζονται όλα τα κοινωνικά στρώματα –πλούσιοι, φτωχοί, νέοι, γέροι, άνθρωποι με κάθε είδους φυλετικό και εθνικό υπόβαθρο από το Λος Άντζελες περπατούσαν πάνω στα μαρμάρινα δάπεδα. Καθώς βιαζόταν να

γυρίσει στο γραφείο της, της άρεσε να χάνεται για λίγο στη λαοθάλασσα του άγνωστου πλήθους.

«Μάγια.»

Η φωνή ακούστηκε από πίσω της. Την αναγνώρισε αμέσως. Όμως δεν θα μπορούσε να είναι εκείνος... ή μήπως θα μπορούσε;

Με μια κοφτή ανάσα γύρισε. Και για πρώτη φορά έπειτα από δέκα χρόνια βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τον Ρικ Λέο-ναρντ.

Ήταν αδύνατος ακόμα. Και ψηλός. Φορούσε ακόμα γυαλιά, αν και εκείνα με τον συρμάτινο ασημί σκελετό, που προτιμούσε στο τελευταίο έτος, τώρα είχαν δώσει τη θέση τους στον χοντρό μαύρο σκελετό ενός σοφιστικέ επαγγελματία. Ντυνόταν ακόμα επίσημα, σήμερα φορούσε ένα ανοιχτό γκριζο κοστούμι. Θα πρέπει να πλησίαζε τα σαράντα· ήταν λίγο πιο μεγάλος από εκείνη. Η δεκαετία που είχε περάσει τον είχε κάνει, ανελέητα για κείνην, πιο γοητευτικό.

«Συγγνώμη», είπε ο Ρικ. Η φωνή του ήταν απαλή ακόμα. Σίγουρη. «Δεν ήθελα να σε τρομάξω.»

Η Μάγια θυμήθηκε την αμήχανη διστακτικότητα του Ρικ. Τώρα είχε τον αέρα ενός άντρα που επιτέλους ένιωθε άνετα μες στο πετσί του.

Εκείνη, από την άλλη, είχε φουντώσει από το άγχος. «Τι κάνεις εδώ;»

«Μπορούμε να μιλήσουμε;»

Πολλές φορές, στο διάστημα των τελευταίων δέκα χρόνων, ήταν *σίγουρη* ότι τον είχε δει: σε μπακάλικα, σε εστιατόρια και μια φορά, παραδόξως, σε μια πτήση για Σιάτλ. Κάθε φορά ένιωθε το δέρμα της να παγώνει προτού μπορέσει να διαβεβαιώσει τον εαυτό της ότι ήταν της φαντασίας της. Πόσες πιθανότητες είχε να πέσει πάνω του σε κάποιο φαρμακείο; Όμως τώρα εκείνος ήταν στ' αλήθεια εκεί. Στο δικαστήριο. Συνέβαινε πραγματικά.

Επανάλαβε χαζά την ερώτησή της: «Τι κάνεις εδώ;»

«Δοκίμασα να σου στείλω μείλ. Τηλεφώνησα στο γραφείο σου. Αλλά δεν άκουσα κάποια απάντηση. Γι' αυτό ήρθα να σε βρω για να σου μιλήσω.»

Δεν είχε λάβει κάποια μηνύματα, αλλά, βεβαίως, δεν θα μπορούσε. Η βοηθός της είχε αυστηρές εντολές να το κλείνει σε όποιον τηλεφωνούσε για να ρωτήσει για την υπόθεση. Η Μάγια είχε ένα φίλτρο ανεπιθύμητης αλληλογραφίας στο ηλεκτρονικό της ταχυδρομείο, που έφραζε τα εισερχόμενα μηνύματα που περιείχαν τα ονόματα βασικών πρωταγωνιστών της υπόθεσης. Η ταχυδρομική της διεύθυνση δεν ήταν καταχωρισμένη. Είχε αγοράσει το σπίτι της μέσω μιας εταιρείας περιορισμένης ευθύνης ώστε το όνομά της να μην εμφανίζεται στο υποθηκοφυλακείο.

Η Μάγια είχε εξασφαλίσει ακριβώς το επίπεδο κακής φήμης που επέτρεπε στους αγνώστους να ξέρουν μόνο ένα πράγμα για κείνη. Μερικές φορές φανταζόταν πώς θα ήταν να είναι μια ηθοποιός βουτηγμένη στα σκάνδαλα ή έστω μια πολιτικός που βούλιαζε στην οδύνη της ατίμωσης. Τα παραστρατήματα των ανθρώπων ήταν ταξινομημένα, δημόσια, μπορούσες να τα βρεις με μια διαδικτυακή αναζήτηση χρησιμοποιώντας λέξεις-κλειδιά. Οι άνθρωποι ήταν ανοιχτά βιβλία φαυλότητας. Όμως όλες οι αμαρτίες της Μάγια παρέμεναν ευτυχώς κρυφές –με μία εξαίρεση.

Όποτε κάποιος συνειδητοποιούσε ποια ήταν, αυτό ήταν το μόνο πράγμα για το οποίο ήθελαν να μιλήσουν. Οι υποψήφιοι βοηθοί έκαναν έμμεσες νύξεις γι' αυτό στις συνεντεύξεις τους για μια θέση στο γραφείο. Οι υποψήφιοι εραστές της το είχαν υπαινιχθεί στα πρώτα ραντεβού. Η Μάγια απέφευγε τις γωνιακές θέσεις στα δείπνα γενεθλίων για να μην καταλήξει ξανά παγιδευμένη στην άκρη του τραπεζιού, να γελάει ψεύτικα με κάποιο σχετικό αστείο που είχε κάνει κάποιος φίλος φίλου. Είχε κάνει ό,τι μπορούσε για να το αφήσει πίσω της, κι αυτό δεν ήταν αρκετό.

Οι διεξαγωγές αποδείξεων ήταν δημόσιες. Το όνομά της θα υπήρχε στις καταστάσεις για την υπόθεση της Μπελέν Βάσκες. Ο

καλύτερος τρόπος που είχε ο Ρικ για να τη βρει ήταν να εμφανιστεί εκεί.

«Για τι πράγμα θέλεις να μιλήσουμε;» ρώτησε, παριστάνοντας ότι δεν ήξερε την απάντηση.

«Η επέτειος πλησιάζει», είπε ο Ρικ.

«Ούτε που μου πέρασε από το μυαλό», είπε ψέματα η Μάγια.

«Στις 19 Οκτωβρίου, θα έχουν περάσει ακριβώς δέκα χρόνια από τη μέρα που ο Μπόμπι Νοκ κρίθηκε αθώος για τη δολοφονία της Τζέσικα Σίλβερ.»

Η Μάγια παρατήρησε την προσεκτική χρήση της παθητικής φωνής. Όμως ήξερε πολύ καλά ότι *κάποιος* είχε αθώοσει τον Μπόμπι Νοκ για τον φόνο της Τζέσικα Σίλβερ. Στην πραγματικότητα, το είχαν κάνει δώδεκα άνθρωποι.

Η Μάγια και ο Ρικ ήταν δύο απ' αυτούς.

ΠΙΝ ΑΠΟ ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ –προτού γίνει δικηγόρος, προτού καν δει το εσωτερικό ενός δικαστηρίου– η Μάγια είχε απαντήσει σε μια κλήτευση για την ανάληψη καθηκόντων ενόρκου. Είχε σημειώσει έναν σταυρό μέσα σε πλαίσιο και είχε ταχυδρομήσει έναν φάκελο με προπληρωμένο τέλος. Κι έπειτα είχε περάσει πέντε μήνες δίκης και συσκέψεων μαζί με τον Ρικ και τους υπόλοιπους, σε απομόνωση από τον έξω κόσμο.

Κανένας τους δεν είχε προετοιμαστεί για τον σάλο που ακολούθησε την ετυμηγορία τους. Μόνο αφότου βγήκαν από την απομόνωσή τους, η Μάγια έμαθε ότι το 84% των Αμερικανών πίστευαν ότι ο Μπόμπι Νοκ είχε όντως δολοφονήσει την Τζέσικα Σίλβερ. Πράγμα που σήμαινε ότι το 84% των Αμερικανών πίστευαν ότι η Μάγια και ο Ρικ είχε αφήσει ελεύθερο έναν δολοφόνο παιδιών.

Η Μάγια είχε ψάξει να βρει ένα άλλο ζήτημα στο οποίο συμφωνούσε το 84% των Αμερικανών. Όπως είχε ανακαλύψει,

μόνο το 79% πίστευε στον Θεό. Είχε νιώσει ευγνωμοσύνη μαθαίνοντας ότι τουλάχιστον 94% πίστευαν ότι η προσσελήνωση είχε συμβεί στην πραγματικότητα.

Κάτω από το άγριο βλέμμα της δημόσιας κατακραυγής, ο Ρικ ήταν ο πρώτος από τους ενόρκους που ανακάλεσε. Είχε παρελάσει από όλα τα δελτία ειδήσεων ζητώντας συγγνώμη. Είχε ικετεύσει την οικογένεια της Τζέσικα Σίλβερ να τον συγχωρήσει. Είχε εκδώσει ένα βιβλίο για την εμπειρία τους, υποστηρίζοντας ότι η άδικη ετυμηγορία τους ήταν λάθος της Μάγια και μόνο αυτής. Την είχε κατηγορήσει ότι τον πίεσε, σε βαθμό εκφοβισμού, να αθωώσει έναν άνθρωπο για τον οποίο βαθιά μέσα του ήταν πεπεισμένος ότι ήταν δολοφόνος.

Λίγοι από τους υπόλοιπους τον είχαν ακολουθήσει στην αποκήρυξη της απόφασής τους. Οι περισσότεροι, όπως η Μάγια, είχαν σιωπήσει, ελπίζοντας κάποια στιγμή να καταλαγιάσει η θύελλα.

Μερικές φορές, ακόμα και σήμερα, ευχόταν να είχε πετάξει αυτή την κλήτευση στα σκουπίδια, όπως θα έκανε κάθε φυσιολογικός άνθρωπος.

«ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗΣΕΟΓΡΑΦΙΚΑ δίκτυα σχεδιάζουν αναδρομικά αφιερώματα», συνέχισε ο Ρικ. «Το CNN, το FOX, το MSNBC. Επίσης και το *60 Minutes*, όπως και μερικά άλλα τηλεμαγκαζίνα. Ήταν επόμενο, με όλη την προσοχή που συγκέντρωσε η δίκη την εποχή που έγινε. Και με δεδομένο ό,τι έχει συμβεί από τότε.»

Μέσα σ' αυτά τα χρόνια, είχε μιλήσει για τη δίκη με τους γονείς της. Είχε μιλήσει γι' αυτή με φίλους της. Είχε μιλήσει γι' αυτή με μια λεγεώνα από ψυχοθεραπευτές. Είχε δώσει το γενικό περίγραμμα στους υψηλόβαθμους εταίρους στο γραφείο της και είχε περιγράψει κάποιες ανώδυνες λεπτομέρειες σε κάποιους από τους πελάτες της. Όμως στο διάστημα αυτών των δέκα χρόνων δεν είχε ποτέ, ούτε μία φορά, συζητήσει δημόσια για την υπόθεση.

«Δεν μιλάω για το τι συνέβη», είπε η Μάγια. «Ούτε στο CNN ούτε στο *60 Minutes*. Ούτε καν σ' εσένα. Τελείωσα.»

«Έχεις ακούσει ποτέ για το *Murder Town*»; ρώτησε ο Ρικ.

«Όχι.»

«Είναι podcast. Πολύ δημοφιλές.»

«Οκέι.»

«Ετοιμάζουν μια σειρά ντοκιμαντέρ για το Netflix. Οχτώ ώρες συνολικά. Βασισμένη στα podcast.»

Η Μάγια σκέφτηκε όλες τις ώρες της ζωής της που είχαν αναλωθεί στην υπόθεση της Τζέσικα Σίλβερ. Τέσσερις μήνες δί-κης κι έπειτα τρεις εβδομάδες έντονων συσκέψεων. Στη διάρκεια της απομόνωσης θα μπορούσε να πει κανείς ότι η Μάγια αφιέρωνε κάθε ώρα που ήταν ξύπνια στην υπόθεση. Όταν σκεφτόταν τη σουίτα στο ξενοδοχείο Όμνι όπου κοιμόταν κάθε βράδυ –πόσο καλά θυμόταν κάθε λωρίδα από τη λουλουδάτη ταπετσαρία σε εκείνο το δωμάτιο, κάθε εκατοστό από την μπεζ μοκέτα!–, έμοιαζε λες και η υπόθεση δεν την εγκατέλειπε ούτε και στις ώρες που κοιμόταν. Μερικές φορές, εκείνη την εποχή, για να περάσει η ώρα, έκανε υπολογισμούς με το μυαλό της. *Είκοσι εβδομάδες επί εφτά μέρες την εβδομάδα επί είκοσι τέσσερις ώρες τη μέρα μάς κάνουν...* Ακόμα θυμόταν απ' έξω το γινόμενο.

«Ποιος θέλει να περάσει άλλες οχτώ ώρες από τη ζωή του αναλύοντας τι συνέβη στην Τζέσικα Σίλβερ;» ρώτησε.

«Πολλοί. Κι εγώ ένας απ' αυτούς.»

«Έχεις συμμετοχή στο podcast;»

«Είναι σειρά ντοκιμαντέρ. Βοηθάω τους παραγωγούς. Λειτουργώ σαν συνδετικός κρίκος. Για όλους μας. Τους ενόρκους.»

Η Μάγια ένιωσε ναυτία.

«Μπορούμε να μοιραστούμε τι πιστεύουμε για τα όσα συνέβησαν», είπε ο Ρικ, «μετά από τόσο καιρό. Και γνωρίζοντας όσα ξέρουμε τώρα...»

Ο Ρικ έκανε μια παύση λες και ήταν ήδη στην τηλεόραση.

«... θα ψηφίζεις ξανά “αθώς”;»

Η Μάγια απέκτησε ξαφνικά επίγνωση του πλήθους που τους έσπρωχνε για να περάσει στον διάδρομο του δικαστικού μεγάρου. Όλοι αυτοί οι άγνωστοι είχαν έρθει σε αυτό το κτίριο αναζητώντας δικαιοσύνη, άφεση αμαρτιών ή εκδίκηση.

«Όχι, ευχαριστώ», είπε η Μάγια.

«Έχω μιλήσει με τους άλλους», επέμεινε ο Ρικ. «Θα έρθουν.»

«Όλοι τους;»

«Η Καρολίνα πέθανε. Δεν ξέρω αν το γνώριζες.»

Η Μάγια δεν το γνώριζε. Η Καρολίνα Κάνσιο είχε πατήσει τα ογδόντα όταν έγινε η δίκη. Ωστόσο η Μάγια ένωσε ένα ίχνος ντροπής που είχε χάσει σε τέτοιο βαθμό την επαφή με τους υπόλοιπους ενόρκους έπειτα από όλα όσα είχαν περάσει μαζί. *Είκοσι εβδομάδες επί επτά μέρες την εβδομάδα επί είκοσι τέσσερις ώρες...*

Όμως η Μάγια είχε χρόνια να μιλήσει με την Καρολίνα ή με κάποιον από τους υπόλοιπους ενόρκους.

«Πώς;» ρώτησε. «Πότε;»

«Από καρκίνο. Πριν από τέσσερα χρόνια, μου είπαν οι δικοί της». Ο Ρικ ανασήκωσε τους ώμους του. «Και ο Γουέιν είπε στους παραγωγούς όχι. Για την ακρίβεια, τους είπε “να πάτε να γαμηθείτε”.»

Ο Γουέιν Ράσελ. Η Μάγια αναρωτήθηκε αν είχε μπορέσει ποτέ να σταθεί στα πόδια του. Το ήλπιζε. Αν όμως ήταν ο ίδιος άνθρωπος που είχε δει στο τέλος των συσκέψεών τους, ήταν καλύτερα για κείνον να πάρει αποστάσεις.

«Αλλά όλοι οι υπόλοιποι», συνέχισε ο Ρικ, «οι άλλοι οχτώ... θα έρθουν.»

«Ωραία. Καλά να περάσετε.»

«Έρθα για να σου ζητήσω να συμμετάσχεις.»

«Όχι.»

«Κάναμε λάθος», είπε ο Ρικ.

Η Μάγια δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια ξαφνική έκρηξη θυμού. «Διάβασα το βιβλίο σου. Έχεις κάθε δικαίωμα να αυτομαστιγώνεσαι και να έχεις τύψεις, αλλά εμένα άσε με απ' έξω.»

Μερικοί άγνωστοί έριξαν μια βιαστική ματιά κι έπειτα συνέχισαν γρήγορα για τις δουλειές τους.

«Ένα κορίτσι πέθανε», είπε ο Ρικ με μια σοβαρότητα που η Μάγια ήξερε πολύ καλά «και ο δολοφόνος της αφέθηκε ελεύθερος επειδή εμείς κάναμε ένα λάθος. Δεν σε ενοχλεί αυτό; Δεν θέλεις να κάνεις κάτι –οτιδήποτε– για να επανορθώσεις;»

«Ακόμη κι αν πίστευα ότι ο Μπόμπι είναι ένοχος –πράγμα που δεν πιστεύω– δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι γι' αυτό. Πρέπει να προχωρήσουμε στη ζωή μας.»

Ο Ρικ κοίταξε γύρω του τον διάδρομο του δικαστηρίου. «Είσαι ποινικολόγος. Δουλεύεις στο ίδιο κτίριο όπου έγινε η δίκη του Μπόμπι. Έχεις “προχωρήσει” μόλις δύο ορόφους πιο πέρα.»

«Αντίο», είπε η Μάγια.

«Βρήκα κάτι.»

«Τι;»

«Έκανα έρευνες.»

Δεν ξαφνιάστηκε. Ήξερε πάρα πολύ καλά πόσο εμμονικός μπορούσε να γίνει. Όταν κολλούσε σε κάτι, ειδικά αν είχε να κάνει με κάποια αδικία ή μεροληψία, δεν το παρατούσε με τίποτα. Όμως όσον αφορά την υπόθεση της Τζέσικα Σίλβερ δεν ήταν ο μόνος. Οι γονείς της Τζέσικα, ο Λου και η Γλέιν, είχαν περιουσία τριών δισεκατομμυρίων δολαρίων. Διάβολε, σκέφτηκε η Μάγια, μέχρι τώρα μπορεί να έχει γίνει διπλάσια. Ο Λου Σίλβερ είχε στην ιδιοκτησία του ένα σεβαστό ποσοστό των ακινήτων της Κομητείας του Λος Άντζελες. Την έρευνα για την εξαφάνιση της κόρης του την είχαν αναλάβει οι καλύτεροι.

«Δεκάδες ντετέκτιβ της Αστυνομίας του Λος Άντζελες εργάστηκαν σ' αυτή την υπόθεση», είπε η Μάγια. «Το FBI. Δημοσιογράφοι από όλο τον κόσμο πέρασαν από την πόλη. Ιδιωτικοί

ερευνητές δούλεψαν επί μέρες και νύχτες για λογαριασμό της οικογένειας, ομάδες από δικηγόρους και από τις δύο πλευρές της δίκης, στρατιές από ερασιτέχνες μπλόγκερ και θεωρητικούς των συνωμοσιών με κανάλια στο YouTube και...» Η Μάγια συγκρατήθηκε. Δεν μπορούσε να αφήσει τον εαυτό της να παρουσρθεί ξανά στη δίνη. «Δεν έχουν απομείνει αποδεικτικά στοιχεία που δεν έχουν βρεθεί.»

«Λοιπόν, εγώ βρήκα κάτι.»

«Τι;»

«Έλα στο γύρισμα.»

«Τι βρήκες;»

Την πλησίασε κι άλλο. Μπορούσε να νιώσει τη ζεστή του ανάσα στο μάγουλό της. «Δεν μπορώ να σου πω τώρα.»

«Κουραφέξαλα.»

«Είναι περίπλοκο... πολύ λεπτό ζήτημα... Άκου, έλα στο γύρισμα και θα παρουσιάσω σε όλους –όλους μας– αδιάσειστα στοιχεία που αποδεικνύουν ότι ο Μπόμπι Νοκ σκότωσε την Τζέσικα Σίλβερ.»

Η Μάγια είδε την ικεσία στο βλέμμα του. Καταλάβαινε πόση ανάγκη το είχε αυτό. Πίστευε, μέχρι τα μύχια του είναι του, ότι είχαν κάνει ένα ασυγχώρητο λάθος.

Η Μάγια δεν ήξερε αν ο Μπόμπι Νοκ είχε σκοτώσει την Τζέσικα Σίλβερ. Αυτό ακριβώς συνέβαινε: Δεν ήξερε. Γι' αυτό είχε δώσει απαλλακτική ψήφο. Όχι επειδή ήταν αθώος, απλώς επειδή δεν υπήρχαν αρκετά αποδεικτικά στοιχεία ώστε να είναι σίγουρη. Καλύτερα, είχε υποστηρίξει, να αφεθούν ελεύθεροι δέκα ένοχοι παρά να τιμωρηθεί από λάθος ένας αθώος.

Ίσως ο Ρικ πίστευε ειλικρινά ότι είχε βρει σημαντικά στοιχεία που τους διέφευγαν. Όμως η Μάγια είχε εγκαταλείψει εδώ και καιρό κάθε ελπίδα για τέτοια στοιχεία. Είχε περάσει δέκα χρόνια μαθαίνοντας να ζει με τις αμφιβολίες της. Και ο Ρικ, αν ήθελε ποτέ να βρει τη λύτρωση, έπρεπε να κάνει το ίδιο.

Κάποτε νοιαζόταν για τον Ρικ. Το πρόσωπό του δεν θα έπρεπε να της προκαλεί το σφίξιμο που ένιωθε τώρα στο στομάχι της. Ήταν καλός άνθρωπος. Του άξιζε μια ευτυχία που ήξερε ότι δεν θα έβρισκε ποτέ ανάμεσα στα συντρίμια του θανάτου της Τζέσικα Σίλβερ.

«Καλή τύχη», είπε ήρεμα η Μάγια. «Ελπίζω να βρεις αυτό που θέλεις. Όμως εγώ δεν μπορώ να συμμετάσχω.»

Έκανε μεταβολή και απομακρύνθηκε.

Και δεν κοίταξε πίσω της.

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΗΣ ΜΑΓΙΑ στην Κάντγουελ & Μάγιερς βρισκόταν στον τεσσαρακοστό τρίτο όροφο του ουρανοξύστη της δικηγορικής εταιρείας στο κέντρο της πόλης. Καθόταν στο γραφείο της, ένα μοντέρνο κομμάτι, από τα μέσα του αιώνα, που η βοήθός της είχε διαλέξει από έναν κατάλογο με έπιπλα γραφείου. Δυσκολευόταν να συγκεντρώσει τις σκέψεις της.

Γύρισε προς τα παράθυρα και κοίταξε τη γραμμή του ορίζοντα που σχημάτιζε το νέο κέντρο της πόλης, μια αρμάδα από λεπτούς ουρανοξύστες που λόγχιζαν τον αέρα. Τα μισά από τούτα τα κτίρια δεν υπήρχαν πριν από μια δεκαετία. Πόσα από αυτά ήταν ιδιοκτησία του Λου Σίλβερ;

Ο γαλανός ουρανός πάνω από το Λος Άντζελες έμοιαζε αιώνιος, σχεδόν αρχέγονος – με το ίδιο χρώμα σήμερα, το ίδιο χρώμα αύριο, την ίδια ακριβώς γαλάζια απόχρωση με αυτήν που είχε δέκα χρόνια πριν, εκείνο το απόγευμα που μια έφηβη εξαφανίστηκε. Είχε συμβεί ούτε ένα χιλιόμετρο μακριά από αυτό το σημείο. Οι άνθρωποι έλεγαν πάντα ότι το Λος Άντζελες δεν διέθετε αύρα ιστορικής πόλης, αλλά η Μάγια είχε μάθει ότι στην πραγματικότητα συνέβαινε ακριβώς το αντίθετο. Το Λος Άντζελες ήταν από μόνο του μια χρονοκάψουλα, τυλιγμένη και συντηρημένη για πάντα σε ένα αμετάβλητο κέλυφος από γαλάζιο ουρανό.

«Έχεις μισό λεπτό;»

Στην ανοιχτή πόρτα στεκόταν ο Κρεγκ Ρότζερς. Φορούσε ένα σκούρο καλοραμμένο κοστούμι. Το κοντοκουρεμένα μαλλιά του ήταν λίγο γκριζαρισμένα στους κροτάφους. Όταν είχε πρωταρχίσει να δουλεύει για τον Κρεγκ, είχε χρειαστεί να κοιτάξει το βιογραφικό του για να καταλάβει πόσων χρονών ήταν –πιο κοντά στα τριάντα ή στα πενήντα; Της φαινόταν αδύνατο να υπολογίσει. Τελικά είχε βρει τη χρονιά που αποφοίτησε από το κολέγιο και έκανε τους υπολογισμούς: Ήταν πενήντα έξι χρονών.

Στη νεότητά του, ο Κρεγκ ήταν δικηγόρος με ειδίκευση σε υποθέσεις πολιτικών δικαιωμάτων. Ήταν ένας από τους μαύρους σταυροφόρους νομικούς οι οποίοι στη δεκαετία του 1980 κατέθεσαν αγωγές εναντίον των διεφθαρμένων αστυνομικών του Τμήματος Ράμπарт της Αστυνομίας του Λος Άντζελες. Τη δεκαετία του 1990 είχε συνεργαστεί με το Ταμείο Νομικής Βοήθειας της Εθνικής Ένωσης για την Πρόοδο των Έγχρωμων Ατόμων στην υπόθεση *Τόμας κατά της Κομπτείας του Λος Άντζελες*. Τώρα ήταν πρεσβύτερος εταίρος στη δικηγορική εταιρεία Κάντγουελ & Μάγιερς.

Ο Κρεγκ είχε ξεπουληθεί; Πιθανόν. Όχι όμως φτηνά. Στην Κάντγουελ & Μάγιερς είχε στη διάθεσή του ασύγκριτους πόρους τους οποίους μπορούσε να αφιερώσει στις υποθέσεις που έκρινε σημαντικές.

«Βεβαίως», του είπε.

Έκλεισε την πόρτα και κάθισε. Αν ο κατηγορος στην υπόθεση Μπελέν Βάσγκες είχε παρακάμψει τη Μάγια και είχε προτείνει συμβιβασμό απευθείας στον Κρεγκ, η Μάγια θα τον ξέσκιζε τον μπάσταρδο.

«Το τμήμα Δημοσίων Σχέσεων της εταιρείας», είπε ο Κρεγκ, «δέχτηκε την επίσκεψη των παραγωγών ενός πράγματος που λέγεται *Murder Town*.»

Θα έπρεπε να περιμένει ότι ο Ρικ Λέοναρντ δεν θα το έβαζε κάτω τόσο εύκολα. Όπως ήταν αναμενόμενο, είχε προσεγγίσει το αφεντικό της.

«Γυρίζουν μια οχτάωρη σειρά ντοκιμαντέρ για την υπόθεση της δολοφονίας της Τζέσικα Σίλβερ», είπε, «και θέλουν όλους τους πρώην ενόρκους –και εμένα ανάμεσά τους– να συμμετάσχουν.»

«Ωστε σου μίλησαν;»

Η Μάγια περιέγραψε συνοπτικά τη συνάντησή της με τον Ρικ το ίδιο πρωί.

Ο Κρεγκ φάνηκε ευχαριστημένος. «Αυτό είναι υπέροχο. Θα συμμετάσχεις στην εκπομπή;»

«Τους είπα όχι.»

Ο Κρεγκ συνοφρυσώθηκε. «Μπορώ να μάθω γιατί;»

«Δεν πιστεύω ότι έχουν απομείνει ουσιώδη “νέα αποδεικτικά στοιχεία” για να βρεθούν. Ακόμη κι αν ο Ρικ έχει μεταμορφωθεί σε κάποιο είδος ερασιτέχνη ιδιωτικού ντετέκτιβ. Τα στοιχεία έχουν έρθει στο φως πριν από καιρό: αίμα, γενετικό υλικό, κάμερες ασφαλείας, αρχεία καταγραφής τηλεπικοινωνιών, τα διφορούμενα γραπτά μηνύματα...» Θυμόταν ακόμα τα πάντα. «Η βροχή έχει ξεπλύνει πια τα οστά.»

«Νόμιζα ότι το πτώμα δεν βρέθηκε ποτέ.»

«Μιλούσα μεταφορικά.»

Ο Κρεγκ έγειρε πίσω στην καρέκλα του, σαν να ήθελε να δείξει ότι αυτά τα «οστά» θα μπορούσαν να είναι κάτι παραπάνω από μεταφορά.

«Είναι αδύνατο», είπε η Μάγια, «να έχει βρει ο Ρικ Λέοναρντ το πτώμα της Τζέσικα.»

«Ερασιτέχνης ή επαγγελματίας, αν περνάς δέκα χρόνια σκάβοντας... Αλλά αυτός ακριβώς είναι ο λόγος που θα σου πρότεινα να συμμετάσχεις.»

«Μπορείς να ορίσεις τι εννοείς λέγοντας “θα σου πρότεινα”;»

«Η επιλογή είναι δική σου», είπε ο Κρεγκ. Κάτι που λένε οι άνθρωποι, όταν ακριβώς η επιλογή δεν είναι δική σου. «Είσαι ελεύθερη να κάνεις ό,τι σου αρέσει.» Κάτι που οι άνθρωποι λένε μόνο όταν δεν είσαι ελεύθερη να κάνεις ό,τι σου αρέσει. «Η εταιρεία σε στηρίζει.»

Η Μάγια ήξερε καλά ότι ο ρόλος της στο σώμα ενόρκων της υπόθεσης Μπόμπι Νοκ ήταν ένας από τους λόγους που την είχε προσλάβει η Κάντγουελ & Μάγιερς. Την είχε βοηθήσει να βρει πελάτες; Και βέβαια. Ήταν μέρος της παρλάτας της όταν προσπαθούσε να «πουλήσει» τον εαυτό της. Πολλοί συνήγοροι υπεράσπισης σε ποινικές υποθέσεις ήταν πρώην δημόσιοι κατηγοροί, αλλά η Μάγια ήταν πρώην *ένορκος* –και σε μία από τις διάσημες δίκες της Ιστορίας. Δεν είχε βρεθεί στην άλλη πλευρά του διαδρόμου –είχε βρεθεί στην άλλη πλευρά της δικαστικής αίθουσας. Ποιος ήξερε καλύτερα από εκείνη πώς αποφασίζει ένας ένορκος; Ποιος κατηγορούμενος, ένοχος ή αθώος, δεν θα ήθελε τις νομικές συμβουλές της γυναίκας που ήταν υπεύθυνη για την αθώωση του Μπόμπι Νοκ;

Ναι, η ετυμηγορία είχε βοηθήσει τη Μάγια να μπει στο παιχνίδι, να κυνηγήσει τις όποιες ευκαιρίες. Όμως δεν ήταν η ετυμηγορία αυτό που την είχε βοηθήσει να τελειώσει ενδέκατη στο έτος της στη Νομική Σχολή του Μπέρκλεϊ. Δεν ήταν η ετυμηγορία που είχε καθοδηγήσει περί τους είκοσι πέντε πελάτες σε περίπλοκους εξωδικαστικούς διακανονισμούς ούτε είχε εξασφαλίσει απαλλαγές και στις τέσσερις υποθέσεις της που είχαν καταλήξει σε ακροατήριο. Δεν οφειλόταν στην ετυμηγορία το γεγονός ότι είχε γίνει εταίρος στην Κάντγουελ & Μάγιερς μέσα σε τρία χρόνια. Και με δεδομένα όλα τα άλλα που η ετυμηγορία είχε κάνει *σε εκείνη* στο πέρασμα του χρόνου, αρνούσαν να απολογηθεί για τα λίγα πράγματα που η ετυμηγορία είχε κάνει *για κείνην*.

«Οι πάντες πιστεύουν ήδη ότι το έκανε ο Μπόμπι Νοκ», είπε η Μάγια. «Ποιος νοιάζεται τι λέει –για χιλιοστή φορά– ο Ρικ Λέοναρντ σε μια τηλεοπτική εκπομπή;»

«Τώρα είσαι εταίρος», είπε ο Κρεγκ. «Πράγμα που σημαίνει πως ό,τι λέγεται για σένα –*προσωπικά*– έχει επιπτώσεις και στους υπόλοιπους εταίρους. Σε στηρίζουμε 100% σε ηθικά ζητήματα. Και γι' αυτό σε προτρέπω να στηρίξεις η ίδια τον εαυτό σου.»

Η ικανότητα του Κρεγκ να παρουσιάζει ό,τι ήθελε με τρόπο που το έκανε να φαίνεται προς το συμφέρον της ήταν εντυπωσιακή. Αυτό που εννοούσε στην πραγματικότητα ήταν πως η εταιρεία θα υπερασπιζόταν τη φήμη της αν αυτή αμαυρωνόταν από τον ρόλο της Μάγια σε μια υπόθεση από την οποία δεν είχαν βγάλει δεκάρα τσακιστή.

«Άλλο πράγμα είναι να επιμένω στην άποψή μου δέκα ολόκληρα χρόνια για λόγους αρχής», του είπε. «Και εντελώς διαφορετικό να είμαι μια ηλίθια που μένει αγκιστρωμένη στην ίδια απόφαση ακόμη κι όταν νέα στοιχεία αποδεικνύουν ότι κάνω λάθος.»

«Όλοι προσπαθούμε να μάθουμε από τα λάθη μας, έτσι δεν είναι;»

Το μπέρδεμα ήταν πως αν ο Ρικ Λέοναρντ είχε στ' αλήθεια νέα στοιχεία που ενοχοποιούσαν με βεβαιότητα τον Μπόμπι Νοκ –και η Μάγια ζητούσε δημόσια συγγνώμη–, από άποψη δημοσίων σχέσεων θα βρισκόταν σε καλύτερη θέση από αυτήν που βρισκόταν τώρα. Κάποιοι δικηγόροι μπορούσαν να είναι ανάλγητοι υπερασπιστές δολοφόνων, όχι όμως και η Μάγια. Εκείνη ήταν κάποια που θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι είχε ακολουθήσει τα αποδεικτικά στοιχεία εκεί όπου την οδηγούσαν, ακόμη κι αν αυτό σήμαινε πως έπρεπε να αλλάξει γνώμη. Στο εξής θα έμπαινε στα δικαστήρια με τον τσαμπουκά που θα της έδινε το γεγονός ότι ήταν ντόμπρα και ξεκάθαρη.

Το μόνο που είχε να κάνει, αφότου θα άκουγε αυτά τα μυστηριώδη νέα στοιχεία, θα ήταν να παραδεχτεί ότι είχε άδικο.

Η Μάγια δεν είπε πολλά όταν ο Κρεγκ τής έδωσε ένα υπόμνημα με τις λεπτομέρειες. Η συνάντηση θα γινόταν σε έναν μήνα. Για άλλη μια φορά οι ένορκοι θα προσκαλούνταν να περά-

σουν μια νύχτα στο ξενοδοχείο Όμνι, στην οδό Όλιβ. Το ίδιο ξενοδοχείο όπου είχαν απομονωθεί αρχικά.

Η αλήθεια είναι πως η Μάγια δεν ξεστόμισε τη λέξη «ναι» σε οποιαδήποτε στιγμή της συζήτησης. Απλώς έγνεφε και άκουγε, προσπαθώντας να αγνοήσει το δυσάρεστο συναίσθημα ότι είχε παγιδευτεί.

Τελικά ο Κρεγκ σηκώθηκε όρθιος. Έριξε ένα βλέμμα στο γραφείο της και έκανε μια γκριμάτσα.

«Είναι πράγματι το κεφάλι του συζύγου της Μπελέν Βάσκες;»

Είχε απλώσει πάνω στο γραφείο τις φωτογραφίες λίγο νωρίτερα. «Ναι.»

«Άκουσα ότι σου χαρίζουν “έκθεση σε κίνδυνο εξ αμελείας”. Μπράβο!»

Αφότου έφυγε, η Μάγια παρέμεινε στη θέση της, χτυπώντας νευρικά τα δάχτυλά της πάνω στη λεία επιφάνεια των μακάβριων φωτογραφιών.

Πώς θα τις είχε διαχειριστεί πριν από δέκα χρόνια; Το ειλικρινές, αφελές, εικοσιεξάχρονο κορίτσι που έμπαινε για πρώτη φορά στη δικαστική αίθουσα ήταν ένα άλλο πρόσωπο, ένα πρόσωπο που η Μάγια καλά καλά δεν θυμόταν, λες και ήταν κάποια που είχε γνωρίσει σε ένα πάρτι.

Ακόμα και σήμερα, μερικές φορές, η Μάγια ένιωθε θυμό. Υπήρχαν πολλοί άνθρωποι που την εξόργιζαν: ο δικαστής που τους είχε κρατήσει τόσο πολύ σε απομόνωση, οι δικηγόροι που τους είχαν χειριστεί, οι παρουσιαστές των ток σόου που τους είχαν μετατρέψει σε χιλιοειπωμένες ατάκες. Ήθελε να φωνάξει σε όλους τους ότι δεν είχε σκοτώσει *n ίδια* την Τζέσικα Σίλβερ.

Το πρόσωπο της Τζέσικα βρισκόταν βυθισμένο για πάντα λίγο πιο κάτω από την επιφάνεια της μνήμης της. Ανά πάσα στιγμή μπορούσε να αναδυθεί. Στεκόταν σε μια ουρά σε κάποιο καφέ, και ξαφνικά να το: Τα γαλάζια μάτια της Τζέσικα, τα απαλά της

μάγουλα, το φωτεινό της χαμόγελο. Η τόσο προβεβλημένη εικόνα μιας όμορφης νέας κοπέλας, που απλώς είχε ανοίξει η γη και την κατάπιε. Όποιος την είχε δολοφονήσει ήταν ένα τέρας που άξιζε όλη την οργή της Μάγια, όπως και όλων των υπολοίπων.

Κι όμως, ενώ καθόταν στο γραφείο της, το πρόσωπο στο οποίο έστρεφε τον θυμό της η Μάγια δεν ήταν ο δολοφόνος. Όχι, ο τωρινός αποδέκτης της πικρίας της Μάγια, το άτομο που ήταν περισσότερο υπεύθυνο για τη θέση που είχε βρεθεί, ήταν η ένορκος 272.

Μία ένορκος άλλαξε την ετυμηγορία. Κι αν έκανε λάθος;

Μοιάζει να είναι η δικαστική υπόθεση της δεκαετίας. Η δεκαπεντάχρονη Τζέσικα Σίλβερ, κληρονόμος μιας περιουσίας ενός δισεκατομμυρίου δολαρίων, εξαφανίζεται επιστρέφοντας σπίτι από το σχολείο. Ως κύριος ύποπτος συλλαμβάνεται ο 25χρονος αφροαμερικανός καθηγητής της, Μπόμπι Νοκ, και η δίκη του έχει όλα τα συστατικά της αμερικανικής ψύχωσης: σύγκρουση φυλών και κοινωνικών τάξεων, σεξ, επιβολή του νόμου, σκοτεινά μυστικά των πλούσιων και διάσημων. Φαίνεται να είναι μια «κλεισμένη» υπόθεση για τον εισαγγελέα και η καταδίκη του μοιάζει εγγυημένη. Όμως η Μάγια Σιλ, μια νεαρή ένορκος πεπεισμένη για την αθωότητα του Νοκ, πείθει τους υπόλοιπους ενόρκους να ψηφίσουν «αθώος» –και αυτή η αμφιλεγόμενη απόφαση θα αλλάξει τη ζωή όλων τους για πάντα.

Δέκα χρόνια μετά, προβάλλεται ένα ντοκιμαντέρ γύρω από τη δίκη με επίκεντρο τη Μάγια, η οποία είναι πλέον δικηγόρος. Όταν ένας από τους ενόρκους βρίσκεται νεκρός στο δωμάτιο του ξενοδοχείου της, όλα τα επιβαρυντικά στοιχεία δείχνουν τη Μάγια ως κύρια ύποπτη για τον φόνο του. Και τώρα πρέπει να αποδείξει τη δική της αθωότητα σκαλίζοντας σε βάθος μια υπόθεση που μόνο «κλεισμένη» δεν είναι.